Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулѣньского.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Реклямаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ норта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адмѣністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провѣнція

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 94. Недѣля 28 Цвѣтня (10 Мая) 1891. **Рôкъ I.**

Нашѣ домашнѣ справы.

III.

Въ попереднôмъ уступѣ выказали мы, що въ наслѣдокъ борбы національнои слабшого народу зъ сильнѣйшимъ завмирає почутє народне у слабшого, особливо въ тыхъ сторонахъ, що становлять точки переходовѝ одного народу въ другій. Тутъ мусимо ще додати, що то дѣє ся тымъ скорше и лекше, коли тѝ народы належать до одного и того самого племени, значить ся, коли они мовою, тою найважнѣйшою ознакою народности, зближенѝ до себе. Чехи и. пр. не устоялись бы були такъ довго супротивъ такъ сильного противника, якъ Нѣмцѣ, наколибъ той противникъ бувъ такъ само якъ и Чехи зъ племени славяньского; за то Лужичане ще и до нинѣ ставлять опôръ Нѣмцямъ. Дальше выказали мы, якъ вплывъ сильнѣйшого противника выкликує зъ часомъ въ слабшôмъ народѣ лишь несвѣдому, пасивну опозицію, неспосôбну до нѣякихъ позитивныхъ трудôвъ, якъ вôнъ стаєсь причиною сумнѣвôвъ та безнадѣйности и вытворює зъ разу безхарактернôсть пôдъ взглядомъ народнымъ а дальше просто деморализує людей та вытворює въ нихъ безхарактернôсть и пôдъ взглядомъ загально людскимъ, котра стаєсь вôдтакъ причиною свѣдомои зрады на власнôмъ народѣ. Та свѣдома зрада єсть у насъ другою причиною, котра заставляє декого зъ насъ пытати, чи мы народъ чи нѣ, и чекати, ажь наука рѣшить, хто мы такѝ.

Та свѣдома зрада проявилась у насъ москвофѣльствомъ. Москвофѣльство закорѣнилось у насъ нинѣ вже такъ глубоко, що выступає вже зъ такою зухвалостію та безвстыдностію а при тôмъ вже такъ явно, що ажь смѣє надавати собѣ имя якоись партіи въ народѣ. Розумѣємо, що можна мати симпатію для якогось народу, такъ само якъ и до поодинокихъ людей; тымъ бôльше можна мати симпатію до якогось спорôдненого народу. Такъ водило ся и водить ся въ цѣлôмъ свѣтѣ и такъ мабуть буде и завсѣгды; але щобы для симпатіи чиєись покидати своє рôдне, не допускати до нѣякихъ позитивныхъ трудôвъ, руйнувати та нищити все, що въ интересѣ якогось народу робить ся, щобы вже въ молоду грудь впоювати ненависть и погорду до свого рôдного, навѣть безъ взгляду на то, що симпатія чи любовь для чужого не принесе нѣякого хôсна — се може дѣятись хиба лишь у насъ Русинôвъ. Одна хиба Болгарія може ще дати слабый примѣръ такои деструктивнои роботы. Тому то зле у насъ робить ся, коли то москвофѣльство легковажить ся, коли єго покрыває ся и признає ся єму значѣнє якоись партіи въ народѣ. То правда, що люде тѝ, котрѝ у насъ ширять москвофѣльство, вышли зъ народу и жиють посередъ него, але вже тымъ самымъ, що цурають ся єго найбôльшихъ святощѣвъ, перестали належати до него. Такимъ людемъ лѣпше смѣло заглянути въ очи и выступити смѣло до борбы зъ ними.

Зъ вôдкижь у насъ взялось москвофѣльство, таке, якъ оно представляє ся намъ нинѣ? Певно, що була бы то рѣчь дуже цѣкава и поучаюча, колибъ на то пытанє можна всесторонно и докладно фактами вôдповѣсти, но така вôдповѣдь вымагала бы окремого студіюмъ и далось бы о нѣй списати цѣлѝ книги а не якусь лишь маленьку статейку въ ґазетѣ. Тожь годѣ намъ тутъ всесторонно на то вôдповѣсти и тому вкажемо лишь на кôлька моментôвъ, котрѝ пôсля нашои думки суть характеристичнѝ.

Першь всего, причиною москвофѣльства єсть у насъ упадокъ народного духа, народнои идеѣ и той станъ, якій въ наслѣдокъ того у насъ вытворивъ ся, та котрый мы вже высше схарактеризували, а дальше загальна зубожѣлость. Атже звѣстна загально рѣчь, що першѝ нашѝ москвофилы заявляли свою симпатію для Россіи головно тымъ, що высылали зъ краю важнѝ и цѣннѝ документы историчнѝ за границю и продавали ихъ за добрѝ грошѣ. На то суть доказы. Опôсля переносились и самѝ до Россіи, шукаючи тамъ добре плат-

---

19

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

— Дѣвчино! — промовила крôзь плачь.

— Най собѣ буде, що хоче; я вже ся доста встыду набрала — вôдказала гордо — и хочь бы ще нынѣ якій богачь прийшовъ, — не хочу. Антошко менѣ давно налюбивъ ся, тай не треба було за другими гонити тай єго *ґалантрувати*. Я нинѣ була бы вже газдинею.

— Та на чѣмъ?

— На своѣмъ смѣтю! Матусе, не гризѣть ся, бо лишь оденъ Панбôгъ знає, якъ выпаде. Ходѣмъ спати. Завтра мусите выпрати менѣ лахи на суботу, щобы якось выглядати попришилоокôй.

Антошко отворивъ тихонько дверѣ своєи хаты и увôйшовъ. Мати спала, прикрыта периною. Хлопець сѣвъ та розглянувъ ся по мало-що не зовсѣмъ пустôй кôмнатѣ.

— Мамо! — закликавъ.

— Що, що? — Стара схопилась и сѣла на постели. — Ты вôдки приходишь?

— Зъ заручинъ вôйтового сына зъ Мариною Гуличкою.

— А тыжь?

— Я — перехопивъ Антошко — бувъ у попа зъ кумчиною Гануською, та дали-смо на заповѣди!

— Ты, — крикнула, — ты! — въ горлѣ задавило, не могла говорити.

— Я, мамо! Чортъ мене опутавъ та вже не вôдпутає. Нѣхто не порадить, то отъ лѣпше и не зачинайте.

Вставъ и вышшовъ, запираючи за собою голосно дверѣ.

Злôсть и неспокôй высадили стару зъ постелѣ. Бѣгала по хатѣ, ломала руки, нарѣкала голосно на свою долю, а вѣтреницю проклинала на чôмъ свѣтъ стоить.

— Пôдпалю хату и обôрку, та пôйду куда очи понесуть, а ты не будешь розсаджувати ся въ батькôвщинѣ мого хлопця. Або тобѣ слѣпаки, тотѝ твои синѝ слѣпаки, що ними людей урѣкаєшь, розпеченымъ зелѣзомъ выпечу, а потôмъ... а потôмъ... сама утоплю ся.

Погрозы та жалѣ не втихали, поки ажь рожева заря, продираючись крôзь розтабореннѝ на всходѣ, мовъ нерухомѝ войска, чорнѝ клубы хмаръ, — не засвитала у вôкна хатины. Стара розпалила въ печи, зварила кисѣль, Антошко не приходивъ.

— Встыдає ся подивитись менѣ въ очи, а боить ся, щобы я єму совѣсть не розôбрала. Господи ласкавый! Взявъ бы отъ кусень поля, худôбку! Уродливый, якъ лялька, рôвный, якъ свѣчка, а дотепный и веселый. Що бы то зъ него за господарь!....

Сѣла до кисѣлю, та гôркій бувъ, не могла єго ѣсти. Якъ бы оженивъ ся зъ Мариною, то въ кисѣлю солонина бы плывала! Сягадка навела на ню выбухъ злости.

— Роби, що хочь! Я тутъ зъ нею одноигодины не буду! — скликнула; — коли ты дурный, роби що хочешь. Валько має-дѣ ѣхати ковалеви по зелѣзо до Тарнова, заберу ся зъ нимъ....

Заверла на плечѣ бѣлу верету и выбѣгла.

Въ годину опôсля заѣхавъ вôзъ зъ пôвкôшками, а зъ него позлазили Антошкова мати и Валькова жена и взяли ся скwапно складати рѣчи. Перину и подушку завязали въ верету и вложили на середину воза, скринку подали Валькови, щобы примѣстивъ на передѣ, а деревляна посудина и горшки пôйшли въ солому на задѣ воза.

— Нѣчого не лишу тôй *шельмѣ*, нѣчо, навѣть одного черепа. А якъ бы менѣ такъ не образа Бога, та не жаль Антошка, порубала бы и стôвъ и лаву.

Заходячи ся вôдъ плачу, сѣла на возѣ въ новôй хустцѣ при Вальковôй жѣнцѣ. Валько свиснувъ батогомъ, вôзъ покотивъ ся по дорозѣ, гублячи ся въ вôльховыхъ корчахъ.

Вечеромъ увôйшовъ Антошко до хаты. Стѣны голѝ, на лôжку берлôгъ, пустка давила серце, не мовъ бы отъ що лишь вынесли зъ хаты умерця. Хлопець постоявъ, подививъ ся и зôтхнувъ.

— Навѣть коновки и цебрика не лишили!... Етъ, чортъ бери! — промовивъ — теперь чейже маю свою власну хату. Я єи тутъ выладжу!

Замкнувъ дверѣ и пôгнавъ бѣгцемъ до дѣвчины.

— Ганусько! — закликавъ, вбѣгаючи до хаты. — Мати нинѣ поѣхала до Каськи. Въ понедѣлокъ ярмарокъ въ Домбровѣ, поѣдемо всѣ троє, та купить ся, що треба.

ныхъ посадъ и думаючи, що тамъ знайдуть земскій рай. За тымъ пôйшло вербоване молодежи до Россіи и ширене у насъ вже зовсѣмъ свѣдомо и зъ певнымъ, добре обдуманымъ пляномъ такъ званого панславізму чи славянофільства — идей, котрî хочь пôдъ обома сими назвами въ теоріи вôдъ себе рôзнять ся, въ практицѣ для насъ на одно выходили. Ґрунтъ до того бувъ у насъ дуже догôдный и длятого тî, котрымъ на тôмъ залежало, взялись енерґічно до роботы. Ширене панславізму у насъ, а зъ нимъ и теперѣшного москвофільства, розпочалось на добре ажь по 1866 р., хочь слѣды єго ведуть ажь поза 1848 р.

Другою причиною москвофільства, були у насъ слабî першî кроки на поли розвитку народного, дуже слабî першî почины розвитку нашого письменства. По першихъ пробахъ станути о власныхъ силахъ, выдвигнути власный языкъ до значѣня літературного и образованого, пôйшли споры про оденъ спôльный зъ Россіянами языкъ літературный, настали споры про правопись и поодинокî буквы, та вытворили партіи т. зв. „твердыхъ и мягкихъ“. Була то пора, можна бы сказати, літературного москвофільства; за нею настала пора москвофільства зъ интересу чисто матеріяльного, грошевого, котра теперь переживає ся въ нашихъ очахъ.

Але єсть ще одна причина москвофільства, котра бодай чи не має за пôдставу якійсь моментъ народно-псіхольоґічный. Выберѣть зъ десятокъ нашихъ перворядныхъ москвофілôвъ и поставте ихъ побôчь себе, та приглянтесь ихъ фізіоґноміи, а побачите, якъ ихъ черты лиця дуже характеристичнî и подôбнî до себе; всѣ мають щось спôльного зъ собою. Черты тî такъ иногдѣ впадають въ очи, що хто лишь трошки ихъ студіювавъ, побачивши чоловѣка зъ ними, може майже на певно сказати: се хиба москвофілъ, а коли нѣ, то бодай має великій наклôнъ до москвофільства. Слѣдячи за сею точкою москвофільства, приходить мимо волѣ на гадку, що мѣжь нами єсть богато елементу, бодай чи не давного наплывового, котрого дуже тягне туды, де брутальна сила все значить, де індівідуальна свобода звыкла проявлятись лишь въ поклонахъ, а де засада: хитростію, пôдступомъ, а хочь бы и неправдою та обманьствомъ здобувати собѣ средства до житя, — черты, котрî суть характеристикою декотрыхъ народôвъ всхôдныхъ.

Рада державна.

(12-те засѣдане палаты пословъ зъ дня 8 мая). Якъ вже звѣстно, мала вчера въ палатѣ пословъ розпочати ся дебата адресова, але що не могло прийти до згоды надъ спôльною адресою пôсля проекту пос. Бѣлиньского, головно для того, що лѣвиця была єму противна, то д-ръ Смолька, не яко президентъ палаты, але яко найстаршій вѣкомъ посолъ, поставивъ слѣдуюче нагле внесене:

„Уповажняє ся президію палаты пословъ, щобы зложила передъ Престоломъ найглубшу и найсердечнѣйшу подяку за взнеслî вырazы, якими Є. Величество зволивъ повитати нову Раду державну дня 11 цвѣтия, якъ также за наново стверджену великодушну печаливôсть о добро Єго народôвъ, и щобы долучила заразомъ горячî вырazы незмѣнной вѣрности и найглубшои чести для Єго Величества.“

Въ мотивахъ до сего внесеня, заявивъ д-ръ Смолька, що коли вôнъ выступає зъ такимъ внесенемъ передъ палату, то робить се въ силу свого бôльше якъ сороклѣтного досвѣду парляментарного, въ силу факту, що єго покликувано по кôлька разôвъ на почетне мѣсце президента, и що вôнъ належить якъ разъ до партіи, котра въ послѣднихъ часахъ въ интересѣ цѣлости державы, стала посередничити межи другими партіями. Въ проектѣ адресы мѣстять ся вправдѣ вырazы непохитнои вѣрности и глубокои почести для Є. Вел. Цѣсаря, але вôнъ все таки побоюєсь, що въ ухвалѣ бôльшости палаты могли бы тî вырazы выйти не зовсѣмъ чисто и ясно и то спонукало єго высказати тî чувства инишимъ, не менше торжественнымъ способомъ и подати до вѣдомости Є. Величества.

Повысше внесене и заявлене д-ра Смольки, приняла палата грôмкими оплесками, а Пленеръ заявивъ вôдтакъ, що єго партія заявила вже своє становище самостôйнымъ проектомъ адресы и длятого вôнъ теперь годить ся на внесене д-ра Смольки. Ґр. Гогенвартъ давъ подôбне заявлене. Пос. Яворскій заявивъ, що єго партія годить ся на се внесене, бо пристає на мотивы д-ра Смольки, а незадовго буде мати нагоду высказати засадничî погляды и бажаня та потребы Галичины, за котрыми завсѣгды промавляла. Пос. Романчукъ, Барайтеръ, Короніні, Ліґеръ и Межникъ, дали также якъ найльояльнѣйшî заявленя. Троянъ въ имени Молодочехôвъ, годивъ ся также на внесене д-ра Смольки, але заявивъ, що Молодочехи держать са того становища, яке предложили въ проектѣ своеи адресы. По сѣмъ наступило ще заявлене Хлюмецкого, а вôдтакъ ухвалила палата одноголосно внесене д-ра Смольки.

Переглядъ политичный.

Незадовго по Зеленыхъ святахъ мають зъѣхати ся у Вѣдни репрезентанты Швайцаріи, Нѣмеччины и Австро-Угорщины, щобы зачати переговоры въ справѣ заключеня договорôвъ торговельныхъ мѣжь Швайцаріею а Нѣмеччиною, а также мѣжь Швайцаріею а Австро-Угорщиною. Также має ся завязати угода въ справѣ недопусканя заразы у худобы.

Якъ разъ теперь оголошено офіціяльно числа поодинокихъ клюбôвъ въ палатѣ пословъ и они представляють ся такъ: Сполучена лѣвиця 108, клюбъ консервативныхъ (Гогенварта) 70, коло польске 55, клюбъ молодоческій 35, нѣмецкî народовцѣ 20, клюбъ Короніного 13, антисеміты 12, моравскî Чехи 10, клюбъ рускій 7. До нѣякого клюбу не належить 17 пословъ, а зъ тыхъ голосує 14 звычайно зъ правицею. Чотири мандаты опорожненî. Президентъ не голосує а двохъ пословъ ґр. Кінскій и Гавкъ не можуть хвилево зъ для недуги выконувати свого мандату.

Теперѣшна сесія угорского сойму буде закрыта передъ лат. Зелеными святами а на новôй сесіи, заразъ по єи уконституованю ся возьме пôдъ дебаты проектъ закона о реформѣ адміністраційной.

До *Polit. Corr.* пишуть зъ Петербурга: Похоронъ звѣстного писателя на поли економично-политичнôмъ, Шелбунова, давъ нагоду студентамъ въ Петербурзѣ, до дуже сумнои въ наслѣдкахъ демонстраціи. Вôдъ часу похорону Турґенева, поліція заказала участникамъ похоронôвъ нести вѣнцѣ. Незважаючи на сей заказъ студенты, несли на похоронѣ Шелбунова вѣнцѣ, а до того, помимо означеной властями дороги для похоронного походу, повели

Кумця охолонула и почала годити ся зъ гадкою, що вôддасть Гануську за Антошка. Почались довгî нарады, що купити на ґосподарство, та якъ єго уладити. Наймилѣйшî се хвилѣ передъ шлюбомъ для новоженцѣвъ.

Нараджували ся довго. Гануська провела Антошка ажь до перелазу, а обôймамъ та цѣлункамъ не було кôнця.

VII.

Вѣсть о заручинахъ Гануськи розôйшлась блыскавкою по селѣ. Вôйтъ утѣшивъ ся, та зъ утѣхи затиравъ руки. Вôйтиха кричала, що шкода, мовлявъ, хлопця для *лайдачки,* стара Гулиха вôдотхнула, Марина, якъ нѣхто не бачивъ, обтєрла два разы очи фартухомъ за Антошкомъ, а цѣле село на злôсть вôйтови и богачцѣ симпатизувало зъ хорошою дѣвчиною. Перша Юрчиха принесла дѣвчинѣ горнець меду и кусень полотна. Богатшî ґаздинѣ не дали ся завстыдати Юрчисѣ. На здивовану дѣвчину посыпались дарунки, що зъ утѣхи и спати не могла.

— Ганусько — говорила кумця — а не казала я, що щасте людске бôльше варта якъ грошѣ.

Тасьмаръ Скоровонокъ, богачь, не любивъ вôйта та завидувавъ єму. Хотячи поставити ся надъ усѣхъ, принѣсъ дѣвчинѣ корець жита и чверть пшеницѣ на короваѣ, а люде додавали, що вôйтиха казить ся зô злости та кричить, що все се лише єй на упеки. — Коли такъ — каже Ягелина, що здавенъ давна ненавидѣла вôйтиху — то она теперь за языкъ укусить ся.

Вечеромъ огорнувши ся, казала парубкови взяти на мотузъ пôврôчне теля, а дѣвцѣ пôдганяти. Сама стрôйно и поважно ишла за ними дорогою. Люде забѣгали, допытуючись цѣкаво.

— Для сироты — вôдповѣдала.

Всѣ дивували ся дуже. Ґосподинѣ вôдпровадили богачку ажь до самои кумциної хаты, абы почути, що Гануська скаже.

— Тожь то яловка! — шептали, киваючи головами.

Побачивши телицю и Ягелину, Гануська онѣмѣла.

— *Гану...!* Возьмижь *си*, та най буде на щасте, щобы вамъ добре вело ся — рекла стара.

Дѣвчина, беручи одною рукою за мотузокъ, а другою хапаючи руку Ягелины, заплакала зъ утѣхи.

— Не бôй ся Ганусько, люде тебе не забудуть.

Кумця и собѣ зворушена та щаслива, запросила ґосподиню въ хату. Парубокъ Ягелины, що го Гануська пôслала, полетѣвъ бѣгцемъ до коршмы по *солодку.* Балаканка ишла весело и довго, поки *солодка*, обдѣлювана маленькою чарочкою, не минулась до послѣдной каплѣ.

День шлюбу и весѣля призначивъ пôпъ на середу, абы лише два дни лишити до четверга весѣльнымъ на танцѣ, піятику та утѣху.

Антошковî дружбы присягали, що покажуть ся красше, та показнѣйше вôдъ дружбôвъ Грицьковыхъ. Кульбакъ на конѣ позычили у богачѣвъ въ сусѣднôмъ селѣ, а Гануська подоставала вôдъ панночокъ въ двора, квѣтокъ и аксамітный, вишневый корсетъ, зъ краковского весѣля, нашиваный золотыми лелѣтками.

— Марина зô своимъ и неумила ся до Ганусьчиного корсету, — говорили, дивуючи ся, дружки.

Газдинѣ приходили умысно оглядати чудный корсетъ, мягонькій, якъ мохъ, тай золотомъ перетканый.

Въ день весѣля, хто лишь живъ, побѣгъ до церкви.

Въ само полудне ѣхали два чотироконнî возы дорогою зъ вôйтовымъ весѣлемъ. На першôмъ возѣ сидѣла Гуличка, сумна, лиха, зъ затиснеными губами; при нѣй вôйтиха удавала щасливу, а въ души рада бы була стару пхнути пôдъ колеса зъ воза.

— Не доста, що одинакъ, мôй хлопець якъ мальованый, бере шилооку за тыхъ дурныхъ десять морґôвъ, а стара ще й пыски затинає, та зъ пôдъ лоба видить. Я тобѣ подивлю ся!... вôдгрожувала ся въ души.

На передѣ воза сидѣла Марина, рада, що выдобула ся зъ материнои неволѣ, поглядала гордо на герцюючого, помѣжь дружбами на кони, пана молодого.

Буде мати свого чоловѣка, своє ґосподарство, свои дѣвки, буде собѣ сама своєю панею у своѣй хатѣ. Єи ажь пôдтинало, щобы чимъ борше взяти шлюбъ, вôдправити весѣлє и осѣсти на своѣмъ смѣтнику. Середъ переходячихъ выпадкôвъ надъ змѣною судьбы, забула о Антошку. Та прецѣнь и ѣй Грицькови нѣчо не хибувало.

(Дальше буде.)

єго головными улицями. Поліція на разѣ держалась спокôйно; приказано лишь аґентамъ мати участникôвъ на оцѣ, а опôсля увязнити ихъ въ помешканяхъ. Мѣжь увязнеными єсть много студентокъ жѣночихъ курсôвъ. Многихъ зъ помѣжь увязненыхъ, выдалено вже зъ Петербурга, другихъ выключено зъ заведень науковыхъ. Участникôвъ тои демонстраціи было около 1000.

Въ звязи зъ тымъ стоить демонстрація академикôвъ въ Москвѣ. Дня 1 мая по полудни настало на бульварахъ збѣговище академікôвъ, котри̂ въ числѣ около сто демонстрували противо заказу устроити поминальне богослужене за упокôй Шелґунова. На приказъ ґенералъ-ґубернатора войско окружило демонструючихъ и вôдтакъ посписувано ихъ назвиска. Сподѣвають ся, що участники демонстраціи будуть выключени̂ зъ університету.

Зъ Брукселѣ приходять чимъ разъ сумнѣйши̂ вѣсти. Страйкъ прибирає чимъ разъ грôзнѣйши̂ и бôльши̂ розмѣры; рôвночасно множать ся розрухи выкликувани̂ анархистами. Зъ провінціи приходять чимъ разъ частѣйше вѣсти о новыхъ атентатахъ динамітовыхъ. Покликано 12.000 резервы, котру правительство высылає въ загорожени̂ мѣсцевости. Число страйкуючихъ, котре дня 6го с. м. обчислювано на 1000.000 збôльшає ся зъ кождою хвилею. Въ Літтіху зрабовано много склепôвъ зъ хлѣбомъ и поживою. Антверпскій банкъ робôтничій завôзвавъ робôтникôвъ портовыхъ, не допустити до выладованя заграничного угля. При роботахъ фортовыхъ въ окрестности Літтіха стоить сторожа вôйскова.

Kln. Ztg. доносить, що увязненого въ Букарештѣ, Ризова, выдадуть власти правительству болгарскому, котре предложило доказы удѣлу єго въ убійствѣ Бѣлчева.

Новинки.

— **На Хрестины новонародженои Архікнягинѣ,** доньки Архикн. Леопольда Сальватора и Архикняг. Бляныки приѣхали до Львова: Архикн. Кароль Сальваторъ зъ женою Архикняг. Марією Иммакулятою Климентиною, зъ сыномъ Архикн. Альбрехтомъ и донькою Архикняг. Каролиною и Архики Францъ Сальваторъ зъ женою Архикняг. Валерією. — Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ вôдвѣдавъ въ середу передъ полуднемъ Є. Ексц. Митрополита Сильвестра, звѣщаючи єго о уродженю дочки и запросивъ до участи при удѣленю св. Тайны хрещенія въ катедральнôмъ костелѣ латиньскôмъ. Новонароджена Архикнягиня котрои хрестины вôдбули ся нинѣ о 11 год., одержала на хрестѣ испаньскимъ звичаємъ имена: Марія Дольоресъ Беатріксъ, Каролина, Бляныка, Леопольдина, Марґарита, Анна, Іосифа, Пія, Рафалина, Михайлина, Сикста, Станіслава, Игнатія, Єронима, Григорій, Юрій, Цецилія, Каміно, Варвара.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала офіціяла мытового, Іосифа Пефіцнера, контрольоромъ мытовымъ; поборця мытового, Віктора Седлячка и асистента мытового Франца Усарского, офіціялами мытовыми; поборця мытового, Емилія Тадея Куровского, контролюючимъ асистентомъ мытовымъ; въ кôнци провізоричныхъ асистентôвъ мытовыхъ, Израиля Вайсброда и Людвика Скурского, а також практиканта мытового, Ґустава Моячовича, поборцами мытовыми.

— **Делеґатами краєвои Рады здоровля** на гіґієничный зъѣздъ въ Льондонѣ, котрый вôдбуде ся въ серпню с. р. выбрани̂: проф. д-ръ Адамъ Чижевичь предсѣдатель краєвои Рады здоровля и протомедикъ д-ръ Іосифъ Меруновичь.

— **Конкурсъ на стипендію** фондаціи Петра Целевича, по 100 зр. на рôкъ, розписавъ „Народный Дôмъ" зъ речинцемъ до дня 19 с. м. Стипендія ся призначена для слухачѣвъ університету, або політехніки, а также и для ученикôвъ школъ середныхъ. Крôвни̂ бл. п. фундатора мають першеньство.

— **Урочисти вечерницѣ** для звеличаня памяти 30-ыхъ роковинъ смерти Т. Шевченка устроюють въ пятницю дня 15 н. ст. мая станіславôвски руско-народни̂ товариства: Руска Бесѣда, Товариство Рускихъ Женщинъ, и філія „Просвѣты" въ сали касина мѣщаньского, при участи поета-артиста К. Устіяновича и львôвского товариства снѣвацкого „Боянъ" въ слѣдуючою проґрамою: 1. Громова вступна, выголосить проф. И. К. 2. Образъ зъ живыхъ осôбъ укладу дра Павл, въ котрымъ возьмуть участь (30 осôбъ) члены тов. Рускихъ Женщинъ и Рускои Бесѣды. Образъ буде освѣтленый свѣтломъ електричнымъ. 3. Хоры. 4. Лисенка Op. 22. Chanson populaire „Ходить гарбузъ по городу". На фортепянѣ выконає адв. дръ Манд. 5. Лисенко-Шевченко: „На що менѣ чорни̂ брови". Сольо спѣвъ на сопранъ. Выконає п-а Шанк. 6. Шевченко: „Хустина". Деклямація. Выголосить п-а Кл. Кузьм. 7. Хоры. 8. Кумановскій: Вязанка зъ руско-украиньскихъ пѣсень. Терцетъ на цитры. Выконають Авторъ, п-ѣ Ост. Л. и О. А. 9. Лисенко-Шевченко: Ой Днѣпре, мôй Днѣпре. Сольоспѣвъ на барітонъ п. Ш. 10. а) Шевченко: Чигиринъ. Выголосить п. К. Устіяновичь б) К. Устіяновичь: Мойсей. Выголосить Авторъ. 11. Хоры. — Початокъ точно о год. $7^1/_2$. По вечерницяхъ вôдбуде ся комерсъ въ саляхъ п. Седельмаєра.

— **Цѣла родина отроила ся.** Въ Кірхгофъ коло Лінцу въ горѣшнôй Австріи зварила жѣнка шевця Якова обѣдъ для родины, замѣсивши тѣсто зъ муки и якогось бѣлого пороху, зовсѣмъ подôбного до муки. По обѣдѣ цѣла родина въ страшныхъ мукахъ померла. Анѣ шевчиха, нѣ швець не знали, вôдки взяла ся въ ихъ хатѣ тота отруя.

— **Бувшого офіцира Игнатія Закшевского** котрого справа наробила свого часу тôлько шуму въ цѣлôмъ краю и опинилась ажь въ Соймѣ а опôсля ще и въ судѣ, вôдставлено на припорученє міністерства вôйны до войскового заведеня для божевôльныхъ въ Тирновѣ на Угорщинѣ. Закшевского мавъ транспортувати зô Львова войсковый лѣкарь, але що Закшевскій заявивъ, що буде боронити ся противъ того примусового транспортованя, то вложили на него сорочку безпечности а для єго товариства выслали зъ нимъ рітмайстра вôдъ уланôвъ. О помѣщенє Закшевского въ войсковôмъ заведеню божевôльныхъ постаралась мабуть сама єго родина. Закшевскій мавъ манію розписувати письма въ формѣ урядовôй, котри̂ завивавъ звычайно въ червоный або синій папѣръ, выбивавъ на нихъ вôдповѣдно до окладки червону або синю печатку, датувавъ ихъ пôсля того: „зъ червонои" або „синои канцеляріи" и пôдписувавъ ся на нихъ: „Августъ зъ Божои ласки король польскій", або: „Богданъ Хмельницкій, гетманъ Украины". Письма тô писавъ вôнъ по польски и по руски и засыпувавъ ними всѣ власти а навѣть и особы приватни̂.

— **Самоубійство вояка.** Въ Тернополи дня 30 цвѣтня хотѣвъ вôдобрати собѣ жите вoякъ 15 полку пѣхоты. Нещасный зранивъ ся тяжко, але єсть надѣя, що буде жити.

Всячина.

— **Зъ института дра Бабеса для лѣченя вôдъ скаженины въ Букарештѣ.** Дръ Каспшицкій, що вôдвѣзъ послѣдну партію нещасливыхъ жертвъ скаженого вовка зъ Черновець до Букарешту, вернувъ вже назадъ до Черновець и такъ розповѣдає про институтъ дра Бабеса: Институтъ сей єсть заосмотреный у всяки̂ приборы лѣчничи̂, якихъ вымагає найновѣйша наука лѣкарска и въ нѣмъ лѣчить ся теперь около 60 осôбъ покусаныхъ скажеными звѣрятами. Дръ Бабесъ лѣчить пôсля методы Пастера, зъ котрымъ свого часу працювавъ въ Парижи разомъ черезъ два роки. Станъ покусаныхъ вовкомъ Буковинцѣвъ уважає дръ Бабесъ зъ трохъ причинъ небезпечнымъ: разъ що укушенє вовкомъ єсть далеко небезпечнѣйше якъ всякимъ иншимъ звѣрятемъ; вôдтакъ, що всѣ покусани̂ въ лице, отже въ найнебезпечнѣйшу часть тѣла, а наконець, що нещасливи̂ не могли задля великого вôддаленя пôддати ся заразъ лѣченю. Дръ Бабесъ каже, що чимъ скорше лѣченє розпочинаєсь, тымъ борше може оно принести хосенъ. При спôзненôмъ лѣченю треба вôдтакъ частѣйше разъ по разъ скаженого щепити. Зъ тои причины треба нещасливи̂ жертвы садаґурскои катастрофы 2 до 4 разы на день въ двохъ мѣсцяхъ на тѣлѣ щепити и для того треба въ тôмъ институтѣ зробити на день кôлька сотъ щѣпленъ, що дає на цѣлый день вôдъ 7 год. рано до 9 вечеромъ роботы. Дръ Бабесъ мавъ також дня 29 цвѣтня вôдчитъ, въ котрôмъ доказувавъ, що на 100 покусаныхъ скажеными псами вылѣчуєсь звычайно 88; гôрше вже буває, коли вовкъ покусає. Покусани̂ казять ся звычайно до 18 або 30 днѣвъ; по сѣмъ часѣ рѣдко вже хтось казить ся, але ажь по трохъ мѣсяцяхъ можна вже на певно сказати, що покусаный вылѣчивъ ся.

Анґлійцѣ любять дуже конѣ и занимають ся старанно ихъ ховомъ. Въ стайни одного анґлійского ґосподаря знаходить ся таблиця зъ написею, котру добре знати и нашимъ ґосподарямъ. Напись каже: „Пôдъ гору не бий мене; зъ горы не жени мною. На рôвнôй и добрôй дорозѣ не шануй мене. Въ стайни не забувай о менѣ. Сѣна и вôвса не вôдмавляй менѣ. Не допускай, щобы менѣ забракло чистои воды. Згребла и щôтки не жалуй менѣ. Мягкои и сухои пôдстѣлки не скупи менѣ. Коли я хорый або змерзъ не давай менѣ мерзнути. Вôжками не торгай мене; въ гнѣвѣ не бий мене".

Господарство, промыслъ и торговля.

Копальнѣ воску земного въ Дрогобичи перейдуть здаєсь на власнôсть вѣденьского Заведеня для торговлѣ и промыслу (Creditanstalt). До теперь не хотѣло оно пôдписати контракту, бо въ Дрогобичи не були єще заложени̂ книги ґрунтови̂, але застерегло собѣ лишь право, що по заложеню книгъ буде мати першеньство купна за таку саму цѣну, яку бы дававъ хто иншій. Теперь книги вже заложено, а 31 мая кôнчить ся речинець реклямаціи противъ вписôвъ гіпотечныхъ. Creditanstalt заходить ся вже коло интересу, хоче закупити всѣ копальнѣ, крôмъ тыхъ, котри̂ належать до галицкого банку кредитового, бо тоти̂ не суть выставлени̂ на продажь. Тому то задумало згадане заведенє утворити товариство акційне зъ капіталомъ 10 міліонôвъ зл. а до того интересу має также прилучити ся берлиньксій банкъ Блайхредера.

Торгъ збôжемъ.

9 мая	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8.75—9.65	8.60—9.50	8.——9.50	8.90—9.75
Жито	6.70—7.—	6.40—6.85	6.40—7.—	6.80—7.20
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	6.50—6.95	5.80—6.70	5.85—6.25	6.——7.—
Горохъ	—.——.—	6.— 10.—	6.— 10.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12.—13.—	12.—13 —	11.—12.80	12.—13.50
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15.50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ 15·— до 15 50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 мая. Страйкъ друкарѣвъ збôльшивъ ся; лишь чотири друкарнѣ працюють ще вповнѣ, позаякъ принципалы згодили ся на жаданя складачѣвъ.

Прага, 9 мая. Сильный выхоръ розваливъ оденъ павільонъ на мѣсци выставы, въ наслѣдокъ того одного робôтника скалѣчило тяжко, а трохъ легко: мѣсце выставы залила вода.

Карльсруге 9 мая. Приѣхавъ тутъ цѣсарь, а вел. князь повитавъ єго сердечно.

Бѣлградъ, 9 мая. Пашичь доручивъ кор. Наталіи въ имени правительства ухвалу скупштины, взываючу єи до выѣзду зъ Сербіи.

Петербургъ 9 мая. „Нов. Время" доносить, що парискій Ротшильдъ по заключеню россійскои позычки, поставивъ россійскому правительству жаданя въ справѣ жидôвъ; то зробивъ вôнъ лишь для того, щобы при новôй позычцѣ зробити прессію на россійски̂ вальоры, але то єму не удало ся. Пôсля тои самои ґазеты, зложила депутація болгарска на домовинѣ вел. кн. Николая вѣнець зъ написею: „Свѣтлому командирови арміи въ вôйнѣ для освобожденя вôтчины — вôдъ вдячныхъ Болгаръ".

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.